

Duchovný zmysel privilégia

Istý maliar, ktorý mal maľovať krížovú cestu sa zrazu hlboko zamyslel nad dvanástym zastavením: Kristovým ukrižovaním. Už len samotný kríž mu robil problémy. „Neviem sa vžiť do duše človeka, ktorý umiera,“ povedal „tým ťažšie je vyjadriť tento moment u Bohočloveka. Ale čo ma najviac prekvapuje, na čo som nikdy nepomyslel a čo som si nikdy nevšimol, je prítomnosť dvoch tak odlišných žien: Márie, Božej Matky a Márie Magdalény. Zdá sa mi logickejšie, že je tu Mária Magdaléna ako symbol odpustenia hriechov. Predstavuje tu hriešne ľudstvo a Kristus zaň zomiera. Ale prečo je tu i Panna Mária, ktorá nepotrebovala odpustenie hriechov? Veď bola predsa bez poškvrny počatá a uchránená od hriechov.“

Nepoškvrnené Srdce Panny Márie bolo od prvopočiatku uchránené od všetkého zla a od akejkoľvek poškvrny hriechu. Ale ako si to máme predstaviť? Odpoveď súvisí so starou a večnou otázkou: odkiaľ prichádza zlo? Tento problém bol živý zvlášť v prostredí prvých kresťanských mníchov. Títo mnísi sa usilovali predovšetkým o svätosť. Preto odchádzali do púšte a skladali rehoľné sľuby v kláštoroch. Ale všetci mali skúsenosť s tým, že nie je ľahké uniknúť pred zlom, a že ich zlo prenasleduje formou pokušenia i na púšti, v kláštorňách celách, v kostole: V akej forme? Vo forme myšlienok a fantázie. Svätý Anton, pustovník a po ňom všetci začiatovníci v duchovnom živote sa ich desili. Ako je to možné, že ma niečo takéto napadá? Ako je to možné, že takéto predstavy sprevádzajú moje modlitby? Neskôr, keď už bol sv. Anton v duchovnom živote zrelý, už vôbec sa tomu nedivil a dal jednému zo svojich učeníkov, ktorý sa tomu ešte čudoval, toto názorné poučenie. Zaviedol ho do stredy domu a vyzval ho, aby chytil do rúk vietor. Učeník upadol do rozpakov, ale hneď nato mu dal rozumné poučenie: „Keď ty nedokážeš chytiť vietor, ktorý je hmotný, ako by si mohol chytiť myšlienky, ktoré sú nehmotné! Lietajú, kde chcú a ako chcú!“

Z toho plynie teda poučenie, ktoré sa nám zdá byť smutné: sme proti tejto skutočnosti bezbranní. Myšlienky sú

ako muchy, sú dotieravé a niekedy sa zdajú byť aj veľmi nebezpečné, veď sme slabí! Ale aj v tomto prípade, ako aj pri všetkých nebezpečenstvách, platí zásada: „Strach má veľké oči.“ Považuje sa za divú šelmu všetko to, čo je len tieňom? A práve takéhoto strachu sa podarilo zbaviť svätému pustovníkovi Antonovi. Pochopil, že všetky divé šelmy a diabli, ktorí ho desili, nie sú ničím iným, než fantáziou. „Keby ste boli skutočnosťou,“ povedal im nahlas, „postačil by len jeden z vás, aby ma pohltil. A pretože ste len vo fantázií, ste bezmocní.“ Táto skutočnosť bola veľkým objavom v duchovnom živote sv. Antona, pustovníka. A táto skutočnosť sa musí opakovať v živote každého z nás. Zlo prichádza z vonku vo forme pokušenia, ale nie je nebezpečné, pokiaľ ho nepustíme do svojho dovnútra, pokiaľ mu neotvoríme dvere dobrovoľným súhlasom k tomu, čo nám ako nápad či fantázia vsugeruje.

Praktický postoj vyjadrili askéti týmto prirovnáním: Postavme k bráne svojho srdca anjela s plamenným mečom a ten odsekne hlavu každému hadovi, ktorý by chcel preniknúť do raja nášho vnútorného života. Konkrétne povedané, musíme sa mať neustále na pozore. Nepoddávať sa, ale neustále bojovať, aby sme nepridávali súhlas k tomu, čo nás napadá. „Ak chceš mier, pripravuj boj,“ hovorí staré príslovie. V tomto neustálom boji živo pociťujeme, že žijeme vo svete, ktorý je preplnený hriechom, a že tento dedičný hriech neustále preniká aj do našich zmyslov. Povedali sme si, že tento stav nie je až taký nebezpečný, ako sa nám zdá, ale je potrebné neustále bojovať a neochabovať. Byť stále na pozore, to zaväzuje, ale aj ťaží.

Nedalo by sa nám to nejako uľahčiť? Askéti, známi zo starej mníšskej literatúry, tomu neverili. Dúfali, že dosiahnu duševného pokoja a mieru, ktorému hovorili „apatheia“, t.j. apatia – necitlivosť v duchovnom slova zmysle. To znamená, že dosiahnu stavu, že myšlienky ku zlu stratia príťažlivosť a silu. Duchovní autori veria tomu, že sa k tomuto ideálu môžeme priblížiť. Ale ako? Odpoveď je len jedna: veľkou láskou. Kto nadšene miluje Boha, ten stratí príťažlivosť ku všetkému, čo by ho urážalo.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť.

1. Keď Pán privádzal späť sionských zajatcov, boli sme ako vo snách.
2. Ústa sme mali plné radosť a jazyk plný plesania.
- R.
3. Vtedy sa hovorilo medzi pohanmi: „Veľké veci urobil s nimi Pán.“
4. Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť.
- R.
5. Zmeň, Pane, naše zajatie ako potoky na juhu krajiny.
6. Tí, čo sejú v slzách, s jasotom budú zať.
- R.
7. Keď odchádzali, idúcky plakali a osivo niesli na siatie.
8. No keď sa vrátia, vrátia sa s jasotom a svoje snopy prinesú.
- R.

Znížiť kopce, vyplniť doliny

Po slávnostnom vymenovaní nie náhodou siedmich svetských a cirkevných vládcov zostupuje z ticha púšte k Jordánu skromný, drsný a jasný Ján, Tibérius, Pilát, Herodes, Annáš... Božie dejiny sa odohrávajú v konkrétnych ľudských dejinách poznačených dobrom i zlom, nastáva plnosť čias. Božie slovo zaznieva cez Jána ku každému telu, aby mu ponúklo pokánie a spásu. Celé starozákonné dejiny boli stáročiami očakávaná. Ján ho priam stelesňuje. Kristovo vystúpenie je časom naplnenia. Kto čaká, túži po tom, čo ešte nemá. Človek, Boží obraz, je príliš veľký, aby stačil sám sebe, a zároveň príliš malý, aby dosiahol, po čom túži. Bez spásy je stratený. Nielen Ján, celé ľudstvo je na púšti. Jedinou istotou púšte je budúcnosť. A jej valutou ticho, v ktorom sa človek učí počúvať. Aj sloboda, lebo musí odhodiť všetko zbytočné. Na púšti zaznel Boží hlas nad Jánom. Ján urobil to jediné, čo možno urobiť, keď zaznie Boží hlas: vykročil a konal, ako mu hlas prikázal. Krstom vodou ukazoval ľuďom limity smrti i ponuku nového života. Krst je dar odpustenia. Odpoveďou je nový život. A novosť má konkrétnu podobu. U každého inú. Izaiáš, ktorého Ján cituje, hovorí poeticky. Záujemcom odpovie Ján aj prakticky. Prvé, čo treba znížiť, sú vrchy pýchy a pocitu sebastačnosti. Človek, pokora a hlina - homo, humilis a humus - majú v latinčine ten istý koreň, ale aj súvislosť. Treba však vyplniť aj doliny prázdnoty, beznádeje, materializmu. Koho povaha a zamestnanie unášajú do prílišnej činnosti, má si nájsť čas na púšť ticha, meditáciu, hľadanie Božej vôle. U koho je kresťanstvo súhrnom náuk, o ktorých vedie abstraktné úvahy a diskusie, má si vyhrnúť rukávy a pustiť sa do konkrétnych skutkov. Kto pohodlne uhýba pred pravdou, má ju začať hovoriť priamo a kto je nestály, nech si dá na advent jasné predsavzatie.

Ten istý hlas, čo zaznel nad Jánom v pustatine, zaznel dnes v nedeľnom evanjeliu nad každým z nás. Vykročíme žiť svoj krst? Teraz je čas milosti, teraz sú dni spásy.

Marián Gavenda

Úmysly Apoštolátu modlitby

December 2009

Všeobecný: Aby nám osobná skúsenosť utrpenia pomohla lepšie pochopiť situáciu opustených, chorých alebo starých ľudí pobádala nás do štedrej pomoci.

Misijný: Aby národy zeme otvorili svoje dvere Kristovi a Jeho evanjeliu pokoja, bratstva a spravodlivosti.

Úmysel KBS: Aby sme neustále vzdávali vďaky Otcovi za dar Syna i každého duchovného povolania a posilňovali v sebe vedomie o dôstojnosti každého človeka od počatia po prirodzenú smrť.

Oznamy

- Minulú nedeľu sa konala zbierka na charitu. Na tento účel sa vyzbieralo 273,99 Eur (8254,-Sk). Za vaše milodary Vám vyslovujeme: „Pán Boh zaplať!“
- V utorok 8. decembra 2009 je prikázaný sviatok Nepoškvrneného Počatia Panny Márie. Sväté omše budú ráno o 7,00 h. a o 18,00 h. Členovia ružencového bratstva môžu v ten deň získať za obvyklých podmienok úplné odpustky.
- V sobotu 12. decembra 2009 od 9,30 – 11,00 h. sa v našej farnosti uskutoční predvianočné spovedanie.
- Pátri redemptoristi z Bratislavy nám prostredníctvom svojho viceprovinciála P. Michala Zamkovského CSsR. oznamujú, že sa v dňoch od 27. novembra do 5. decembra 2010 v našej farnosti uskutočnia ľudové misie. Preto každý štvrtok a každá nedeľa v roku bude dňom duchovnej prípravy a modlitieb za misie v našej farnosti.

Sväté omše v 2. Adventnom týždni (C)

7.XII. pondelok

17.00 Za + Jána, Máriu, Pavla a Annu

8.XII. utorok **Nepoškvrnené Počatie P.Márie - prik.sviatok**

7.00 za farníkov

18.00 Za + Michala a Annu Vavrinčkových

9.XII. streda

17.00 Za + Františka a Jozefínu Fabiankovičových a rodičov

10.XII. štvrtok

17.00 Za + z rodiny Lukovičovej

11.XII. piatok

17.00 Za + z rodiny Fandlovej

12.XII. sobota

7.00 Za + Rudolfa a Serafínu Kulifajových, dcéru a zaťa

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

13.XII. 3. Adventná nedeľa (C)

8.00 Za + Floriána Garasa a rodičov

9.15 Za farníkov

Liturgický kalendár

7.XII. pondelok sv.Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi

8.XII. utorok **Nepoškvrnené Počatie Panny Márie, prik.sviatok**

9.XII. streda sv.Ján Didak Cuauhtlatotzin

10.XII. štvrtok sv. František Xaverský, kňaz

11.XII. piatok sv. Damaz I., pápež

12.XII. sobota Prebl.Panna Mária Guadalupská

Anjel Dôvery

Ustavične počúvam nárek: „Nie som schopný nikomu dôverovať. Nedostal som tú prazákladnú dôveru do vienka. Moja dôvera bola tak často sklamaná. Ani pri najlepšej vôli sa mi už nedarí niekomu dôverovať.“ Takíto ľudia sú a zostanú osamelí. Neodvážia sa k nikomu priblížiť zo strachu, že znova zažijú sklamanie. Rovnako nedôverujú láske, ktorú im prejavuje niekto iný. Okamžite sa objaví pochybnosť: „Ten ma má rád len preto, že ma ľutuje, alebo odo mňa niečo chce, alebo cezo mňa sleduje svoje vlastné ciele.“ Takým ľuďom veľmi nepomôže, keď im poviem: „Musíš jednoducho dôverovať!“ Chceli by dôverovať, ale nejde to. Príčinu treba zvyčajne hľadať v detstve. Niektorí od detských liet poznali spoľahlivosť svojich rodičov. Preto dôveruje nielen svojim rodičom, ale s dôverou pristupuje ku všetkým ľuďom. Áno, má základnú dôveru v život, bytie a Boha. Tak sa môže odvážiť žiť. Podstupuje to alebo ono riziko, pretože ho nesie dôvera, že všetko bude dobré.

Keď ti želim anjela dôvery, spolieham sa na to, že nie si vydaný napospas nedôvere, ktorú si získal ako dieťa. Dôverovať sa dá naučiť. Môžeš chodiť do školy k anjelovi dôvery. Určite však nestačí len si jednoducho povedať, že odo dneška budem dôverovať. Dôvera musí postupne rásť. Vyžaduje si to pozitívne skúsenosti s inými ľuďmi, ktorí sa preukážu ako spoľahliví a dôveryhodní. Aj od teba sa však očakáva ochota dôverovať dôvere, ktorú ti ponúkajú ostatní. Keď sa na svojho priateľa alebo priateľku budeš dívať nedôverčivo, nemajú ani najmenšiu šancu dokázať ti, že si zaslúžia tvoju dôveru. Negatívne si vyložíš všetko, čo povedia alebo urobia. Dôveru si musíš aspoň vyskúšať. Pýtaš sa, ako to máš urobiť? Môžeš sa tváriť tak, akoby si plne dôveroval. Môžeš si raz vyskúšať, aké to bude, keď budeš za bernú mincu brať všetko, čo ti povie tvoj priateľ, keď mu budeš plne dôverovať. Pravdaže, do tvojej dôvery sa občas vkradnú pochybnosti. Tie si však budeš musieť odložiť na neskôr. Pokús sa raz aspoň celý týždeň dôverovať svojej priateľke. Uvidíš, ako ti to prospeje a ako sa budeš stále viac utvrdzovať v tom, že tento krok bol správny.

Prírodzene, dôvera je vždy spojená aj s určitým rizikom. Nemáš nijakú zárukú, že dôvera je oprávnená. Mne pritom pomáha, že sa cítim nesený hlbším zmyslom. Viem, že ma nesie vyššia moc. Aj keď niekto zneužije moju dôveru, dôverujem Bohu, ktorý ma drží vo svojich dobrých rukách. Táto dôvera v Boha ma chráni pred pádom na dno hlbkej depresie, keď nejaký človek moju dôveru zneužije.

Ľudia od nepamäti verili, že ich sprevádza anjel strážny. Tohto anjela strážneho sa dovoľávali nielen pri nebezpečenstvách v cestnej doprave, ale vždy aj vtedy, keď mali strach, že by niekto mohol zneužiť ich dôveru, keď boli na pochybách, či majú dôverovať tomu či onomu. Želám ti, aby si vždy cítil prítomnosť anjela dôvery. Potom nemusíš na sto percent vedieť, či môžeš, alebo nemôžeš dôverovať práve tomuto človeku. Dôverovať znamená, že sa odvolávam na niečo, čo nie je v mojej moci.

Keďže riziko v podstate patrí k dôvere, je dobré vedieť, že pri mne stojí anjel dôvery. Anjel má kontakt s tým, čo nie je v mojej moci. Na hlbšej úrovni mi daruje dôveru, ktorú potrebujem vo vzťahu k ľuďom. Vedie ma k dôvere, ktorú ľudia nikdy nemôžu úplne zničiť, pretože to ani nie je v ich moci. Táto dôvera mi dáva slobodu ustavične s dôverou pristupovať k druhým. A umožňuje mi odvážiť sa žiť, pustiť sa do rizika. „Odvážnemu šťastie praje,“ hovorí príslovie. Kto chce vopred skontrolovať, či sa mu všetko podarí, tomu život pretečie pomedzi prsty. Anjel dôvery ťa chce stále hlbšie vovádzať do dôvery v život a dôvery v ľudí. Uvidíš, že tvoj život neurčuje chatrná dôvera, ktorú si získal ako dieťa. Anjel dôvery chce tvoju dôveru postaviť na solídny základ, na ktorom budeš môcť budovať svoj život.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobrý Ježišu,
ďakujem ti, že mám teraz čas byť s tebou; ďakujem ti, že môžem k tebe prichádzať v túto chvíľu, že môžem vnímať tvoju blízkosť a zložiť ti všetky svoje starosti i obavy. Ďakujem ti, že sa môžem modliť tvojím slovom a nim si uvedomovať, že si to ty sám, ktorý prichádzaš a približuješ sa ku mne, k nám všetkým. Pravdou je i to, že sa často podobáme tvojim apoštolom, ktorí boli na mori a ku ktorým si sa približoval, no oni ťa nepoznali.

Ježišu, nie je to často aj moja situácia?

Prechádzaš okolo mňa, a ja ťa nevnímam.

Si tu, v bohostánku, a ja som schopný na teba nemyslieť.

Hovoríš ku mne cez svoje slovo deň čo deň, a ja som schopný ťa nepočuť.

Prichádzaš ku mne cez ľudí, s ktorými sa denne stretám, a ja ťa v nich nestretám, nespoznávam, nevidím, nemilujem.

Prichádzaš ku mne vo chvíľach ticha, vo chvíľach modlitby, a ja, Ježišu, som neraz plný viac seba ako teba, neraz cítim viac ťarchu starostí, únavy, roztržitosti, práce, povinností ako tvoju prítomnosť.

Prichádzaš ku mne v mojich túžbach, v mojich trápeniach, v mojich úspechoch i sklamaniach, v mojom kríži i v mojom pokoji, a ja nevnímam tvoju prítomnosť, ale som celkom zaslepený sebou samým.

No napriek mojej neschopnosti ťa spoznať, Pane, napriek mojej slabosti ťa vnímať, napriek mojej biede ťa nepočuť, nepoznať, nemilovať - neprestávaš sa ku mne blížiť, neprestávaš ku mne prichádzať.

Apoštol Peter sa v takej situácii obrátil na teba so slovami: Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po hladine mora.

Čo by som ti chcel, Ježišu, povedať ja sám? Priznám sa, že nevnímam v sebe potrebu ani túžbu klásť ti podmienky. No nie menej sa chcem na teba obrátiť slovami: Pane, ak si to ty, a mám túžbu a prosbu sa nimi modliť.

Ježišu, obraciam sa k tebe a prosím:

Pane, ak si to ty - buď Pánom môjho života a nauč ma žiť a správať sa tak, že nie ja, ale ty si Pánom môjho srdca, mojich rozhodnutí, môjho povolania.

Pane, ak si to ty - daj, aby som nezabúdal, že ty si Pánom mojej modlitby.

Pane, ak si to ty - buď, prosím, Pánom mojej práce, mojich vzťahov.

Pane, ak si to ty - odpusť mi všetko, čím ťa zrádzam, kde ťa nedokážem mať úprimne rád alebo kde nedokážem mať úprimne rád druhých.

Pane, ak si to ty - neprestávaj ma uzdravovať vo viere, v nádeji, v láske.

Pane, ak si to ty - daruj mi lásku k pravde, veď ma stále k citovej zrelosti, k pokoju môjho srdca i celého vnútra.

Pane, ak si to ty - urob ma vnímavým na utrpenie druhých, nedovoľ, aby som bol necitlivý k tomu, čo prežíva druhý človek.

Pane, ak si to ty - uschopni ma k tomu, aby som si vedel porozumieť so všetkými, uprostred ktorých žijem.
Pane, ak si to ty - uč ma vždy dôsledne konať v zhode s tým, ako hovorím, aby nikdy nemuseli o mne platiť tvrdé slová - mnoho hovorí, ale nič nekoná.
Pane, ak si to ty - daj, nech sa všetko v mojom živote deje vo vzájomnej láske na tvoju česť a slávu.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Štyri sviece

Na adventnom venci horeli štyri sviece. Bolo celkom ticho. Také ticho, že bolo počuť, ako sa sviečky začali rozprávať. Prvá vzdychla a povedala:

„*Volám sa Pokoj. Svetím, ale ľudia nezachovávajú pokoj, nechcú ma.*“ Jej svetlo bolo čoraz slabšie a nakoniec zhaslo.

Druhá sviečka sa mihotala a vravela: „*Volám sa Viera. Ale som zbytočná. Ľudia nechcú nič počuť o Bohu. Nemá význam, aby som horela.*“ Miestnosťou zavanul prúd vzduchu, a aj druhá sviečka zhasla.

Tichúčko a smutne sa prihlásila k slovu aj tretia sviečka. „*Volám sa Láska. Už nemám sil horieť. Ľudia ma odsúvajú nabok. Vidia len seba samých, a nie druhých, ktorých by mali milovať.*“ Aj jej svetlo sa naposledy zamihotalo a zhaslo.

Tu vošlo do izby dieťa. Pozrelo sa na sviečky a povedalo: „*Nože, nože, vy predsa máte horieť, a nie byť zhasnuté!*“ A bolo mu do plaču. Vtom sa však ozvala štvrtá sviečka. Povedala: „*Neboj sa! Dokiaľ horím, môžeme zapáliť aj ostatné sviečky. Volám sa Nádej.*“

A dieťa si pripálilo zápalku od tejto sviečky a znovu prenieslo svetlo na všetky ostatné.

lectio divina Pripravujme cestu Ježišovi

Lk 3,1-6

¹V pätnástom roku vlády cisára Tibéria, keď Pontský Pilát spravoval Judeu, Herodes bol tetrarchom v Galilei, jeho brat Filip tetrarchom na území Iturey a Trachonitidy a Lyzaniáš bol tetrarchom v Abiléne, ²za veľkňazov Annáša a Kajfáša zaznelo na púšti Božie slovo Jánovi, synovi Zachariáša.

³Chodil po celom okolí Jordána a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov, ⁴ako je napísané v knihe proroka Izaiáša:

Hlas volajúceho na púšti:

*Upravte cestu Pánovi,
vyrovajte mu chodníky!*

⁵*Každá priepasť bude zasypaná,
každý vrch a kopec sa zníži,*

čo je krivé, bude priame,

čo je hrboľaté, bude rovnou cestou.

⁶*A každý tvor uvidí Božiu spásu.*

Ďalšie čítania: Bar 5,1-9; Ž 126,1-6; Flp 1,4-6.8-11

ČÍTANIE:

Lukáš chce, aby ľudia presne rozpoznali časové obdobie, o ktorom rozpráva. Vidí, ako sa Ján Krstiteľ v rýchlosti posúva do centra deja. Jánov príbeh sa začína rozvíjať v Lk 1 a 2.

Každý Žid poznal Tibéria, rímskeho cisára, pretože Palestína bola pod rímskou nadvládou. A Poncius Pilát, miestny rímsky vládca, bol tiež všeobecne známy. Pravdepodobne poznali aj rôznych Herodesových guvernérovo či kráľov. A mená najvyšších kňazov Annáša a Kajfáša boli tiež veľmi dobre poznané.

Tu, v nahnutej politickej situácii rímskej okupácie, Ján začína svoje Bohom dané účinkovanie v jordánskej doline. Ján kázal o pokání a krste. Tí, ktorí ho boli pripravení a ochotní nasledovať, a tých bolo veľa, sa kajali zo svojich hriechov a boli verejne pokrstení v rieke Jordán.

Lukáš spája Jánovo účinkovanie s proroctvom z Knihy Izaiáša, keď hovorí o „hlase volajúceho na púšti“. V Iz sa odvoláva na návrat vyhostených Židov z Babylonu do ich vlasti. Jánovo účinkovanie smeruje k Ježišovmu príchodu a pripravuje mu cestu.

Lukáš vidí v tomto prorocte dvojaký význam. Ján nielen ohlasuje cestu domov z „vyhnanstva“. Jeho „hlas volajúceho na púšti“ je taktiež príslubom pre ľudstvo, aby pripravil ich hriechne, nevnímové a neúrodné srdcia na Ježišovo účinkovanie. Ako? „Hrboľaté bude rovnou cestou“ a kajánim sa z hriechov.

MEDITÁCIA:

* Predstavte si, že by ste boli prinútení žiť v cudzej krajine ako otroci. Ako by ste sa asi cítili? Za čo by ste sa najviac modlili?

* Prečo si myslíte, že pre Lukáša bolo také dôležité spájať Jánovo účinkovanie s vtedajším ľudom a historickými udalosťami?

* Jánovo účinkovanie malo ľuďom pripraviť cestu stretnúť sa s Ježišom. Ako dnes môžeme ľuďom pripraviť cestu k Ježišovi? Aké námietky ľudia môžu mať a ako im v nich môžeme pomôcť?

MODLITBA:

Ž 126 je žalmom vzdávania vďaky za oslobodenie a prosbou o pomoc. Poďakujme sa Bohu za to, že naše hriechy môžu byť odpustené, a vzdávajme mu vďaku za všetky životné situácie z minulosti, kedy nás vyslobodil.

Modlime sa za tých, ktorí teraz súrne potrebujú pomoc. Ak sa aj my nachádzame v podobnej situácii, možno môžeme poprosiť niekoho iného, aby sa za nás modlil.

Pripojme sa k Izaiášovi v modlitbe, že „celé ľudské pokolenie uvidí Božiu spásu“. Modlime sa hlavne za tých ľudí, ktorých poznáme.

KONTEMPLÁCIA:

Čítanie z Flp ponúka bohatý zdroj nádeje: robí tieto prísluby našimi vlastnými. Počas nasledujúceho týždňa premýšľajme nad Dňom Ježiša Krista a našou nádejou stretnúť Ježiša, keď bude jeho dielo dokonané. Poprosme Boha, aby formoval náš život pre jeho slávu.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku